

Krzysztof Kamil Baczyński
Pieśń o szczęściu

Dziś rano cały świat kupiłem,
gwiazdy i słońce, morze, las,
i serca, lądy i rzek żyły,
Ciebie i siebie, przestrzeń, czas.
Dziś rano cały świat kupiłem,
za jedno serce cały świat,
nad gwiazdy szczęściem się wybiłem,
nad czas i morskie głębie lat...
Gorące morza sercem płyną –
– pozłocie nieprzebytych sław,
gdzieś rzeki nocy mnie wyminą
w głębokich morzach złotych traw.
Chcę czerwień zerwać z kwiatów polnych,
czerwienią nocy spalić krzew,
jak piersi nieba chcę być wolny,
w chmury się wbić w koronach drzew.
Morzem w nocy
Noc się ciszą kołysze, zmęczona wzruszeniem,
woda pachnie księżycem wśród dygów błyszczących,
nieskończone, bez ciała, śródfaliste drzenie
i cień nocy sinawy po wodzie się pnący.
Szczęście palce rozdzwania drżące miękkim pulsem,
myśli czernią zakrzepłe na błyskach dygocą,
serce tętnem uderza w wielkiej piersi nieba.
W głąb rozczerni i szczęścia płyniesz ze mną nocą.

Stanisław Barańczak
Jeżeli porcelana to wyłącznie taka

Jeżeli porcelana to wyłącznie taka
której nie żal pod butem tragarza lub gąsienicą czołgu,
jeżeli fotel, to niezbyt wygodny, tak aby
nie było przykro podnieść się i odejść;
jeżeli odzież, to tyle, ile można unieść w walizce,
jeżeli książki, to te, które można unieść w pamięci,
jeżeli plany, to takie, by można o nich zapomnieć
gdy nadejdzie czas następnej przeprowadzki
na inną ulicę, kontynent, etap dziejowy
lub świat:

kto ci powiedział, że wolno się przyzwyczajać?
kto ci powiedział, że cokolwiek jest na zawsze?
czy nikt ci nie powiedział, że nie będziesz nigdy
w świecie
czuł się jak u siebie w domu?

Miron Białoszewski
Szare eminencje zachwytu

Jakże się cieszę,
że jesteś niebem i kalejdoskopem,
że masz tyle sztucznych gwiazd,
że tak świecisz w monstrancji jasności,
gdy podnieść twoje wydrążone
pół-globu
dokoła oczu,
pod powietrze.
Jakżeś nieprzecedzona w bogactwie,
łyżko durszlakowa!

Piec też jest piękny:
ma kafle i szpary,
może być siwy,
srebrny,
szary – aż senny...
a szczególnie kiedy
tasuje błyski
albo gdy zachodzi
i całym rytmem swych niedoskonałości
w dzwonach palonych
polano biało
wpływa w żywioły
obleczeń monumentalnych.

Czesław Miłosz
Do mojej natury

Cicho leż, moja naturo,
Leż cicho, bo niedaleko.
Jużeśmy wody przebyli,
Dzień się ku nocy chyli,
Żale za siódmą górą,
Skargi za siódmą rzeką.

Z niewyjaśnionej przyczyny
Od gwiazd ja ciebie dostałem,
Zamknięty formą i ciałem,
Abym był ten, a nie inny,

Sędzia i oskarżony,
Na twoje żarty zdany,
Nie miałem w tobie obrony,
Bo chciałem być bez nagany.

W milczących podstępach biegła,
Do nienawiści skora,
Kapryśna, chwiejna, wybredna,
Jakaż w tobie podpora?

Tadeusz Różewicz
Przepaść

Babcia w czarnych sukniach
drucianych okularach
z laseczką
stawia stopę
nad przepaścią krawężnika cofa
rozgląda się bojaźliwie
choć nie widać śladu samochodu

Podbiega do niej chłopczyk
bierze za rękę
i przeprowadza
przez otchłań ulicy
na drugi brzeg

Rozstępują się
straszliwe ciemności
nagromadzone nad światem
przez złych ludzi
kiedy w sercu
małego chłopca
świeci iskierka
miłości

Leopold Staff
Prośba o skrzydła

Jest dziwny cudów kraj. Odcięty rzeką,
Której nie przejdzie, kto latać nie umie,
Śni pod niebiosów błękitną powieką,
Jak oko, które myśl bożą rozumie.

Gdyśmy utonęli w marzenia zadumie,
W cieniu ukryci w południe przed spieką,
Przyszły nam o nim wieści w drzew poszumie,
Szeptające jedno: „Daleko! daleko!”.

Gdy noc zapadnie, chodźmy nad tę wodę
I tam rozbijmy płócienne namioty,

Gdzie wierzby wiatrom zostawiają sidła.

I wznosząc w dłoniach nasze serca młode,
Do gwiazd, co płoną jak nasze tęsknoty,
Módlmy się cicho na klęczkach – o skrzydła.

Wisława Szymborska
Nic dwa razy

Nic dwa razy się nie zdarza
i nie zdarzy. Z tej przyczyny
zrodziliśmy się bez wprawy
i pomrzemy bez rutyny.

Choćbyśmy uczniami byli
najtępszymi w szkole świata,
nie będziemy repetować
żadnej zimy ani lata.

Żaden dzień się nie powtórzy,
nie ma dwóch podobnych nocy,
dwóch tych samych pocałunków,
dwóch jednakich spojrzeń w oczy.

Wczoraj, kiedy twoje imię
ktoś wymówił przy mnie głośno,
tak mi było, jakby róża
przez otwarte wpadła okno.

Dziś, kiedy jesteśmy razem,
odwróciłam twarz ku ścianie.
Róża? Jak wygląda róża?
Czy to kwiat? A może kamień?

Czemu ty się, zła godzino,
z niepotrzebnym mieszasz lękiem?
Jesteś – a więc musisz minąć.
Miniesz – a więc to jest piękne.

Uśmiechnięci, współobjęci
spróbujemy szukać zgody,
choć różnimy się od siebie
jak dwie krople czystej wody.

Jan Twardowski
Podziękowanie

Dziękuję Ci że nie jest wszystko tylko białe albo czarne
za to że krowy są łaciate
bladożółta trawka
kijanki od spodu oliwkowozielone
dzięcioły pstre z czerwoną plamą pod ogonem
pstrągi szaroniebieskie
brunatnofioletowa wilcza jagoda
złoto co się godzi z każdym kolorem i nie przyjmuje cienia
policzki piegowate
dzioby nie tylko krótkie albo długie
przecież gile mają grube a dudki krzywe
za to

że niestałość spełnia swe zadanie
i ci co tak kochają że bronią błędów
tylko my chcemy być wciąż albo–albo
i jesteśmy w kratkę